

Sygn. akt VI U 3323/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2020r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Romuald Dalewski

Protokolant – protokolant sądowy Katarzyna Słaba

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2020r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: J. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 10 września 2019r., znak:(...)

w sprawie: J. D.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

oddala odwołanie.

Sędzia Romuald Dalewski

Sygn. akt VIU 3323/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 września 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił ubezpieczonej J. D. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie art. 57 i 58 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2019 roku, poz. 300) W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż ubezpieczona nie spełnia wymaganych przesłanek przyznania prawa do renty, albowiem nie posiada wymaganego okresu 5 lat składkowych i nieskładkowych w dziesięcioleciu przypadającym bezpośrednio przed złożeniem wniosku o rentę. Na podstawie złożonych dokumentów, w ostatnim dziesięcioleciu uwzględniono do okresów zatrudnienia jedynie 4 lata, 1 miesiąc i 26 dni. Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 31 sierpnia 2019 r. ubezpieczona została uznana za osobę częściowo niezdolną do pracy do 30 czerwca 2020 roku. Ubezpieczona nie wniosła sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła ubezpieczona, domagając się jej zmiany i przyznania żądanego świadczenia. Wnioskodawczyni podniosła, że jej niezdolność do pracy powstała między 22 a 23 rokiem życia, a ponadto pobierała do 2005 roku rentę socjalną.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, powołując się ponownie na okoliczności przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Ubezpieczona J. D. w dniu 25 czerwca 2019 roku złożyła w organie rentowym wniosek o ustalenie prawa do świadczenia rentowego. W ostatnim dziesięcioleciu przed złożeniem wniosku ubezpieczona udowodniła łączny staż pracy w wymiarze 4 lat, 1 miesiąca i 26 dni. Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 31 sierpnia 2019 r. ubezpieczona została uznana za osobę częściowo niezdolną do pracy do 30 czerwca 2020 roku. Lekarz Orzecznik nie określił daty powstania niezdolności do pracy, w związku z czym ZUS przyjął za datę powstania niezdolności dzień złożenia wniosku. Ubezpieczona nie wniosła sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika. Po zwrocie akt organowi rentowemu przez Sąd, wydano orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS w dnia 8 stycznia 2020 roku, w którym ustalono datę powstania częściowej niezdolności do pracy ubezpieczonej na dzień 23 lutego 2018 roku.

okoliczności bezsporne

W celu zweryfikowania orzeczenia wydanego przez Lekarza Orzecznika ZUS i Komisji Lekarskiej ZUS Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych następujących specjalności: psychiatry, neurologa, specjalisty medycyny pracy oraz psychologa.

Biegli lekarze sądowi w opinii wydanej w dniu 17 czerwca 2020 roku rozpoznali u ubezpieczonej następujące schorzenia:

- schizofrenię paranoidalną w okresie remisji objawów,
- chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa z wielopoziomowa dyskopatią lędźwiową,
- przewlekły zespół bólowy lędźwiowo-krzyżowy objawowy z okresami zaostrzeń.

W ocenie biegłych sądowych lekarzy, stwierdzone u ubezpieczonej zmiany chorobowe ograniczają jej zdolność do pracy zawodowej. Ubezpieczona jest częściowo niezdolny do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji z powodu jej stanu psychicznego. Za datę powstania niezdolności biegli przyjęli dzień 23 lutego 2018 r., tj. dzień początku hospitalizacji w Klinice (...) w B.. Z powyższych względów biegli podzielili opinie wydane przez Lekarza Orzecznika ZUS i Komisję Lekarską ZUS.

dowód: opinia biegłych k. 36-37 akt sądowych

Organ rentowy i ubezpieczona nie wnieśli zastrzeżeń merytorycznych do opinii biegłych.

Sąd uwzględnił wydaną przez biegłych opinię i uznał ją za wyczerpującą i poddającą wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonej. Opinia biegłych została szczegółowo uzasadniona, wnioski w niej zawarte nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności. Biegli są, bowiem doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonej. Opinię wydali po zapoznaniu się z wszystkimi dokumentami leczenia, przeprowadzeniu badania i zebraniu wywiadu. Stanowisko swoje fachowo, logicznie i wyczerpująco uzasadnili. Żadna ze stron nie wniosła merytorycznych zastrzeżeń do opinii, zarówno dotyczących rozpoznanych schorzeń jak i wskazanej w niej daty powstania niezdolności do pracy.

Mimo jednak, że opinia w odniesieniu do stanu zdrowia ubezpieczonej jest dla niego korzystna, to jednak wskazana w orzeczeniu data powstania niezdolności do pracy, stanowi przyczynę dla której nie było możliwe przyznanie jej świadczenia z tytułu niezdolności do pracy. Zgodnie bowiem z art. 57 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2019 roku, poz. 300 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, niezdolność do pracy powstała w okresach wskazanych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Warunek posiadania wymaganego okresu

składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie, co najmniej:

- 1) 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;
- 2) 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;
- 3) 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;
- 4) 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;
- 5) 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Zgodnie z art. 57 ust 2 ustawy okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej (art. 58 ust. 1 i 2 w/w ustawy)

Warunki określone w powyższych przepisach są konieczne do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy i muszą być spełnione łącznie.

W przedmiotowej sprawie, ubezpieczona wszystkich wymaganych przesłanek do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy nie spełnia, bowiem wniosek o rentę złożyła w dniu 25.06.2019 r., zaś stwierdzona u niej częściowa niezdolność do pracy powstała w dniu 23 lutego 2018 roku., Pięcioletni okres ubezpieczenia winna udowodnić zatem w dziesięcioleciu od 25.06.2009 r. – 25.06.2019 r. bądź od daty wystąpienia niezdolności do pracy określonej na dzień 23 lutego 2019 r. tj. od 23.02.2009 r. do 23.02 . 2019 r.

Jak wynika z ustaleń Sądu opartych na dowodach zawartych w aktach rentowych ubezpieczona nie legitymuje się wymaganym 5 letnim stażem pracy w wyżej wymienionych okresach.

Mając powyższe na względzie, wobec braku podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji, Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie ubezpieczonej.

Sędzia Romuald Dalewski